

ΕΛΛΗ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ ΜΕ ΤΡΟΜΑΖΕΙ ΤΟ ΝΕΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΑΚΕΛ

Δημήτρη, ήσουν η νέα ελπίδα μας

Η γνωστή λογοτέχνιδα Έλλη Παιονίδου με επιστολή της προς τον Γ.Γ. του ΑΚΕΛ κ. Δημήτρη Χριστόφια αναφέρει ότι την τρομάζει το νέο πρόσωπο του κόμματος ύστερα από την καθαίρεση των ανανεωτικών και την τροπή που πήραν τα πράγματα μέσα στο χώρο της Αριστεράς. Η επιστολή της κ. Παιονίδου έχει

ΑΛΛΑ ΜΑΣ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΕΣ

ως εξής:
«Αγαπητέ σύντροφε Δημήτρη, Γυρίζοντας σπίτι χθες βράδυ από τη συνεδρίαση της κομματικής μου ομάδας, όπου μεταξύ άλλων μας είχε ανακοινωθεί ότι στην επόμενη συνεδρία θα συζητήσουμε το «νέο πρόσωπο του Κόμματος» αντίκρισα στην

οθόνη της τηλεόρασης τα βουρκωμένα μάτια του Ανδρέα Ζιαρτίδη, που μόλις είχε καθαίρεθεί από τη θέση του Προέδρου της ΠΕΟ. Και τότε ξαφνικά είδα μπροστά μου ένα «νέο πρόσωπο του Κόμματος» που με τρόμαξε. Δεν ήταν το πρόσωπο του Κόμματος που με

είχε σαγηνεύσει πριν από ένα τέταρτο του αιώνα, καθώς έμπαινα γεμάτη ενθουσιασμό και αγνότητα στις γραμμές του. Εκείνος ο ενθουσιασμός και η ευφορία, του να είσαι μέλος αυτής της μεγάλης και γενναιόδωρης οικογένειας που γεννιάζεται με κάθε θυσία για τον ΑΝΘΡΩΠΟ.

Δεν θα μιλήσω ούτε για περετροϊκά ούτε και για Καταστατικό. Αρκετό μελάνι χύθηκε και για τις δύο αυτές λέξεις. Πολύ μελάνι χύθηκε και για την «κατάσταση στο Κόμμα». Τώρα αναρωτιέμαι: Προς τι; Για να μελετήσουμε σε βάθος τους πραγματικούς λόγους που μας ώθησαν σ' αυτή την κρίση ή για να αποδείξουμε και στον ίδιο τον εαυτό μας ότι οι «ανυπότακτοι» πρέπει να φύγουν, για να πλάσουμε το «νέο πρόσωπο του Κόμματος μας» καθαρό και χωρίς ρυτίδες όπως μετά από πλαστική εγχείρηση. Μήπως όμως τότε θα πρόκειται για ένα πρόσωπο χωρίς ψυχή, ένα πρόσωπο κέρινο; Πού πάνε σύντροφε Δημήτρη έννοιες όπως συντροφικότητα, ανθρωπισμός, αλληλεγγύη, κατανόηση, κι ακόμα, ανήσυχη σκέψη, δημοκρατικότητα, ειλικρίνεια, εντιμότητα ήθος; Πότε μας έφυγαν, πότε τα χάσαμε όλα αυτά χωρίς να το καταλάβουμε; Στο 16ο Συνέδριο θυμάμαι, είχα σκίσει την προκαθορισμένη ομιλία μου και κάτω από την ασφυκτική ατμόσφαιρα είχα απευθύνει μια έκκληση για συντροφικότητα. Λίγες μέρες πιο ύστερα, την ημέρα της εκλογής σου στη θέση του Γ.Γ. σου είχα απευθύνει μια επιστολή που ελπίζω να κρατάς ακόμα στα αρχεία σου. Στην επιστολή εκείνη, μαζί με τα συγχαρητήρια μου σου διαβίβαζα και την πίστη μου πως η διάνοησή μας θα σταθεί στο πλευρό σου για την ανανέωση του Κόμματος. Ήσουν η νέα ελπίδα μας.

Όχι, σύντροφε, αυτό δεν είναι το ΑΚΕΛ στο οποίο είχαμε πιστέψει. Αισθάνομαι προσωπικά, σαν μέλος του Πολιτιστικού Γραφείου του Κόμματος και σαν μέλος της Επαρχιακής Επιτροπής του, πως δεν μπορώ να προσφέρω χέρι βοήθειας στο Κόμμα σ' αυτή την κατολίσθησή του. Μια κατολίσθηση που χθες βράδυ είδα με δέος να παρασύρει και τις μαζικές οργανώσεις. Ίσως τουλάχιστον η παραίτησή μου να αποτελέσει ένα ακόμα ελάχιστο κέντρισμα για σοβαρό και υπεύθυνο προβληματισμό για την ουσία της κρίσης».

10/3/90 ΑΓΟΝ

ΑΓΟΝ
10/3/90

ΑΚΕΛ 25